

Batılılaşma Ve Toplum Üzerine

– MESUT ÇİFTÇİ · 07 Ocak 2010

Siz hala batılılaştıramadıklarımızdan mısınız? Bu soruyu sorma ihtiyacı hissettim yazımın başında. Trajikomik bir hikayeye sahibiz batılılaşma maceramızda. Kendi kültürümüze tamamen sırtımızı dönüp batıya yönelmemizden bahsediyorum. Elbette ki batının hukukunu, adaletini, demokrasisini değil popüler kültürünü alma durumumuz bahsettiğim. Bu yazımda artık klişeleşmiş olan, hepimizin bildiği bir tavır takınıp batı kültürünü ayaklar altına alıp kendi kültürümüzü yüceltecek değilim. Elbette köklü bir tarihe sahibiz. Ama ne olduğumuz değil ne olacağımız önemli. Yaptıklarımızla değil yapacaklarımızla yazılacak tarihimiz.

Tarihin en eski toplumlarından birisiyiz. Tarih boyunca dünyada söz sahibi olmuş bir çok devlet kurmuşuz. Ama hala kendi kültürümüze güvenemiyoruz maalesef. Bu çok acıklı bir durum. Şöyle bir düşününce insan kendisine şu soruyu soruyor; Anadolu kültüründen daha zengin kültür mü var? Elbette ki yok, özellikle çeşitlilik açısından konuşuyorum. Ama hayır 250 yıllık maziye sahip olan Amerikan kültürü daha cazip geliyor bize. Hatta Sovyet Rusya dağıldıktan sonra devlet olabilmiş ülkelerin kültürlerini bile kendi kültürümüzden üstün görüyoruz. Peki bunun sebebi nedir? Elbette ki özgüvensizlik. Bu özgüvensizlikse adalet olgusunun var olmamasından kaynaklanıyor. Bizler maalesef adaleti sindiremedik. Bu yüzden yasalarımız yalnızca yasa olarak kaldı kalın kitaplarda.

Çok acıklı bir hikaye var; Almanya'da bir türk cüzdanını kaybediyor ve polis merkezine gidiyor. Alman polisi şöyle diyor; "Eğer cüzdanınızı bir alman bulursa muhakkak getirir ama bir türk bulursa cüzdanınız geri gelmez." İşte bu hikaye bizim durumumuzu özetliyor. Bu çok trajik bir durum. Güven, bireysel anlamda da sosyal anlamda da işlevini yitirmiş bir olgu. Durum böyle olunca dolandırıcılık, yankesicilik ve dolayısıyla korkaklık hakim oluyor topluma. Dürüstlük ve doğruluk ahmaklık olarak algılanıyor. Daha sonra da insanlar bizler neden gelişmiş toplumların seviyesine ulaşamıyoruz halbuki her şeyimiz var diye hayıflanıyorlar. Evet her şeyimiz var ama her şeyimiz yetersiz. Çünkü bizler kırmızı ışıktaki yolomboşken beklemeyi salaklık olarak görüyoruz. Bir zamanlar tuvaletin ne olduğunu bile bilmiyor diye küçümsediğimiz toplumlar ise aynı durumu yasalara saygı olarak adlandırıyor.

Ülkemizde herkes her şeyden şikayetçi ama hiç kimse şikayetlerinin giderilmesi konusunda kolunu bile kıpırdatmıyor. Yalnızca şikayet ediyoruz o kadar. Kendimiz şikayet edilen olduğumuz zaman ise hiçbir şeyi önemsemiyoruz. Bu son derece onursuz ve kaypak bir durum. Bu durumu şuna benzetebiliriz. Köleler içerisinden birisi seçilir ve kendisi kölelerin gariyanı yapılır. Gardiyan yapılan köle hala köledir. Ama maalesef kendisini köle olarak görmemektedir. Hepimiz bir gün gardiyan olma umuduyla yaşamıyor muyuz?

Dışarıdan yani o meşhur batıdan kanunlar ve yasalar ithal ediyoruz. Sonra bu kanunlar neden işe

yaramadı diye soruyoruz kendi kendimize. Çünkü o kanunlar kanunlara saygılı insanlar için düzenlendi. Bence toplumumuz değerlendirilip kendi toplumumuza göre kanunlar yazılmalı. Hollanda'da eğitim büyük bir sorun olmayabilir ama ülkemizde büyük bir sorun. Duruma bu açıdan bakmak lazım. Ama hayır biz bu açıdan bakmıyoruz. Bizi biz yapan her şeye sırtımızı dönüyoruz. Tarihin birinde opera ve bale salonuna davul girdi diye bir sanatçımız bayılmıştı. Çünkü davulu ilkel olarak görüyordu, bir müzik enstrümanı olarak görmüyordu. Bu durumda ilkel olan davul mudur yoksa o sanatçı mıdır? Benim bir çok arkadaşım içerisinde darbuka, davul ve bağlama olan türkü ve şarkıları dinlemiyor. Bunu yerellik, ilkellik ve geri kalmışlık olarak görüyorlar. Bunların yerine İngilizce şarkılar dinliyorlar. İngilizce bilmeyen bu insanlar İngilizce şarkı dinlemeyi gelişmişlik olarak görüyorlar. Bu kadar basitlik olamaz. Zaten bir beğenisi insanı tanımlamaya da yetemez o ayrı konu. Batılılar kurtuluş savaşını kazandığımızda; Aydınlanma çağından geçmediler, savaşın sonunda biz kazanacağız demişlerdi. Bazen bu sözü sorgulama ihtiyacı hissediyorum. Çünkü yaşananlar bu sorgulamaya itiyor beni.

Dokunulmazlıklar ve torpilliler cenneti olmamızda ayrı bir trajedi. Hiç kimse hiç kimseye dokunamıyor ve sorgulanamıyor. Bazılarına bazı tanıdıkları olduğu için olması gerekenden farklı davranılıyor. Milletvekilleri trafik polislerini tehdit ediyor. Eğitimde ve istihdamda fırsat eşitliği yok. Böyle bir ülkenin gelişmesi beklenebilir mi Allah aşkına? İki kere iki her yerde dördür. Öncelikle bunun farkında olmamız gerekir.

Gelişmişlik ve değişim sahip olduklarına sırtını dönmek değildir. Sahip olduklarında kullanarak bir dönüşüme uğramaktır. Adaletin yol göstericiliğinde batıya dönersek muvaffak olabiliriz. Kılık kıyafetimizle, dinlediğimiz müzikle batılılaşamayız, gelişemeyiz. Önce bunun farkına varmakta fayda var. Toplumumuzda gelişmek için gerekli potansiyel dünya üzerindeki diğer topluluklardan daha çok. Yeter ki bu potansiyel ilkelik olarak görülüp yok sayılmasın.